

LENG

JUNG KAROLY

LENG

Tölcsérben repedt mondatok.
A táj rendhagyó szintaxis.
Tölgyfában évek, puszkagolyó.

De repedt mondatokban puszkagolyó.
Szavak romhalmaza leng.
Tölcsérben tölgykorona.
A szó aljában nehéz kövek.

Korban idegen tárgy.
A szó egymagában. Leng.
A szintaxis hervadó virágként.
A szó a szavak romhalmazán.
Kövön a szó. Leng.

AZ

Gyávaság.
A lovad kilőtték.
Közél pattant az ideg.

Se kardod, se páncélod.

NEM AZ, TÉVEDÉS

A fal. Ha igaz. Nyomok.
Kezdések, indítások.
Gyötrelmes időszakok fala.

Az illető. Az áldozat.
Síkos léghuzat. Szervek.
Szervek nyoma.

Nagy Kassák-plakát.
Teátrális, pikturális nyugalom.
Honnan a Kassák-plakát?

Sváb írómappa. Lopott dolog.
Iktatószámok. Vádiratok.
Kint hangos oszlopok.

S a végén. A statárium.
Önmagunk önkéntes statárium.
Meg a kövek. Ha indulnak.
Felénk a kövek. Maguktól.

Bár alig léptünk.
El sem indultunk.

PART

A folyópart.
Nincs is itt folyópart.

Lénynek semmi nyoma.
Kétes lábnyomok.

Egyetlen meredek ívben
Kiröppen egy tárgy.

Mégis,
Ívelést a madaraktól kellene.
Kellott volna.

Part. Part?

UTÁN

A hősök elszéledtek.
Nyomukban leng a jóhír.
Fejük felett üres zeneszó,
Markukban ezüst csörren,
— némelyikében csak rézgaras —,
S szívükben iszonyatos a csönd.

A lovas katonára,
Netán, ha arra haladna,
Átkot mondanak.

Igaz, lovas ritkán üget erre.
Hacsak nem a spanyol.

BARANYA

Fű. Kő. Talán téglák.
Arasznyira talán
Érem. Római ónkupa.
Még itt ülök,
S ha neszt hallok,
Mintha kemény léptű
Zsoldosok vonulnak.

Alattam repülő köröz.
Alattam,
Mint ahogy — ki is? —
Tán egy kínai mondta,
Miközben kezében,
Egy pillanatra,
Megállt a tusba mártott
Ecset.

Alattam a táj,
Fölöttem a dombok,
Magam a domboldalon,
Az ember, bár sokszor
Nyomait eltünteté,
Itt járt, itt jár.

A szél füveket mozdít,
A láp felől madárszó,
Alattam arasznyira
Érem. Talán római ónkupa.
Az ember nyoma,
Bár sokszor eltünteté,
Eltörölhetetlen.

Eltörölhetetlen.

FÁK, ÉGIG

Fák, éig. Kopják.
Alig arasznyira,
A sisak fölé.
Vagy magasabbra,
Sóhajjal megtoldva.
Mekkora árnyak.

Mégis elvésznek.
Istenem,
Mekkora árnyak.

De mire alkonyodik,
Mi sem marad.

Fák, éig. Igen.
Fák égnék szembe.
Rejtekből
Negatív lombosodás.

BARANYA II.

Fordul a lankás,
A dombhát leomlik.
Mint a homokszemek,
Minden leperereg.

Idő és szavak.
Mint a könnyű pára,
Leng a szomorúság.

PART II.

Sziget. Arrébb.
Nagy seggű lányok a hídon.
Köpködnek.

Ez sziget.
A parton valaki.
A vízben is.
Emlékét elmossa az ár.

Iszaból,
Iszapcserépből,
Kirakhatnálak,
Neved is. Mégse.

Hisz itt sem voltál.
S ha lettél volna is.
Addigra én nem vagyok